

Shiva

Donkere kamers.

Fluitende ramen.

Het door grauw water opgeslokte strand.

Badkuipen-trauma's.

Lichtblauwe zeilen:

Wapperende noodkreten van het land.

Radio valt uit

Led-lamp brand

slechts hoorbaar ritselen van bladeren.

Bonkende deuren

schreeuwende stemmen

zielen die wellicht het eind naderen.

Orkaan na orkaan

schudt fundamenten

niemand was veilig, op berg noch in dal.

Heersende angsten

van achter sluipend

en niemand die weet wat er komen zal.

Jaar uit en jaar in

spanning afwachten.

Kan men Moeder Natuur nog vertrouwen?

Wat moet men nu toch?

Wie gaat ons helpen?

Wie zullen het land opnieuw opbouwen?

Moeder biddende

vader doet ook mee

de ultieme test van krachtig geloof.

Broertje valt in slaap

honden worden stil.

We hebben minder zorgen aan ons hoofd.

De storm gaat liggen.

'Wat gaan we nu doen?'

wordt de leiders gevraagd in interviews.

Wijsheid is nodig

hoop is beschikbaar.

Oudere maakt ruimte voor iets nieuws.

Het land wordt wakker

men gaat naar buiten

omvergeblazen bomen wegsjouden.

Wie gaat nu wat doen?

Wie bouwt het land op?

Wij zullen het land opnieuw opbouwen.

Wij zullen het land opnieuw opbouwen!

Obatala

Totdat het ijs breekt.

Totdat je armen en benen een slaapzak worden.

Totdat aanstampen niet meer werkt
en je toch het afval moet weggooien.

Tot de koekjes in je oven aangebrand zijn.

Tot de mok zorgt voor ringen op het bureau.

Tot de ringen van je pols en nek vallen
en je verlost bent.

Totdat je bent weggezakt
en je handen opgeheven als die van je baby
vragend om de barmhartigheid van de Schepper.

Maar wellicht ben je te ver weg
gezakt.

Totdat je het mooi vindt
totdat je het haat

totdat je haat dat je ervan houdt.

Tot de hemel doet denken aan een stuk gemarineerd vlees
schouderkarbonade.

Tot je verlangt naar meer
en meer

en ... nou ja, je snapt het.

Totdat het een wedstrijd wordt tussen jou en jouw ouders
wie het langst niet kan bellen.

Totdat God de sterren als knikkers in een pot van de hemel plukt
de kaarten schudt
en ons een nieuw eeuwig lot geeft.

Beira

Je legde je 'nee' op het dak
je afdankertje op het marktplein.
Je zei het als:
'Nee mama, ik lust geen spuitjes.'

Jij met een kroon
van opgestoken vlechtjes.
Je zag iemand.
Liet hem varen in je iris.
Hij mocht verblijven in het hotel
van je fantasie.